

Europæiske Union skal ikke være den politiske pengetank for den kulturelle udvikling.

Mindretallet har altid erklæret sig enig i de dele af ØMU'en, der giver et friere valutamarke, lavere inflation, fratager devalueringsinstrumentet og ikke mindst reducerer regeringernes politiske indflydelse på den monetære politik. Men mindretallet er bekymret for den centralisering, en europæisk centralbank kan betyde, og mindretallet frygter, at politiske krav eller direktiver fra et flertal af EF-landenes regeringer over for centralbanken kan medføre inflation og varetagelse af enkeltlandes særinteresser i økonomiske krisesituationer. Mindretallet har også betinget sig, at såfremt ØMU'en skal etableres, da skal ecuen kun etableres som en ekstra 13. valuta. En etablering af en 13. valuta vil betyde konkurrence valutaerne imellem. En sådan konkurrence mellem fuldt gyldige valutaer ville i sig selv sikre lav inflation, idet man altid vil efterspørge valutaen med den laveste inflation.

Det traktatudkast, EF-landene enedes om i Maastricht, er mindretallet meget stærkt imod. Hvis Unionstraktaten vedtages, vil EF på en række væsentlige områder – på grund af den vidtstrakte flertalsregel – have mulighed for at træffe beslutninger, som befolkningen i Danmark og Folketinget er uenige i. For de EF-direktiver, der vedtages i EF's Ministerråd og har forrang for dansk lovgivning, vil Danmark blive nødt til at vedtage og gennemføre som lov.

At der vil blive gennemført centralistiske initiativer, er der ingen tvivl om. Allerede i dag foreligger der fra EF-Kommissionens side et miljøhandlingsprogram og en handlingsplan på arbejdsmarkedsområdet (en del af den sociale dimension). Disse handlingsprogrammer og handlingsplaner indeholder gennemgribende socialistiske elementer.

Miljøhandlingsprogrammet lægger f.eks. op til, at de vigtigste områder i økonomien underlægges offentlig og bureaukratisk kontrol. Således vil miljøhandlingsprogrammet betyde, at områderne industri, energi, landbrug, transport og turisme skal styres, reguleres og domineres politisk. Gennem miljøhandlingsprogrammet lægges der op til, at EF også skal have mulighed for at gribe ind i de enkelte EF-landes undervisningsplaner. Miljøhandlings-

programmet giver ligefrem EF-Kommissionen ret til at føre bestemte politiske kampagner.

Arbejdsmarkedshandlingsplanen lægger op til, at der skal indføres overskudsdeling, borgerløn, politisk bestemte minimumslønninger, politiske indgreb i arbejdstid, politisk bestemte regler for ansættelsesforhold og politisk bestemte regler for faglige forhandlinger.

Andre og mere vidtgående initiativer giver Traktaten også mulighed for at gennemføre i EF-regi. Traktaten indeholder således bestemmelser om forskellige strukturfonde, der giver mulighed for at føre en intereuropæisk socialisme. Gennem disse strukturfonde vil det være muligt at foretage direkte økonomiske overførsler fra de velhavende EF-lande til de fattige EF-lande.

Formanden for EF-Kommissionen, Jacques Delors, har udarbejdet en såkaldt Delors II-plan for finansiering af de øgede udgifter som følge af en eventuel vedtagelse af Den Europæiske Union. Planen går ud på at forhøje EF's samlede budget med ca. 40 pct. De ekstra midler skal skaffes gennem en såkaldt velfærdsafgift. Velfærdsafgiften beregnes som en procent af det enkelte lands bruttonationalprodukt, dog således at procentsatsen fastsættes individuelt for det enkelte land ud fra landets økonomiske formåen.

Danmark er i denne sammenhæng at regne blandt EF's rigeste lande, hvorved den danske befolkning kan se frem til, at vores nuværende årlige »EF-skat« vil blive skruet gevaldigt op.

EF-Kommissionen arbejder med mange nye forslag ud fra deisen om, at når Unionstraktaten er blevet ratificeret, skal krav såsom den tidligere nævnte borgerløn kombineret med ambitioner om minimumskrav inden for kultur og uddannelsespolitik m.v. uanset omfang og gennemførelsesgrad utvivlsomt betyde krav om endnu større EF-budgetter og deraf følgende krav om større finansiering fra danske skatteydere.

Den danske regering og jasigerne har den opfattelse, at Danmark er forpligtet til disse ekstra betalinger, og at man derfor aktivt vil arbejde for projekternes gennemførelse.

Skal indholdet af Unionstraktaten sammenfattes, kan den kun betegnes som bureaukratisk og centralistisk, en afgivelse af den suveræne nationale afgørelse på nær sagt alt – undtagen kirkepolitik; at sige ja til Unionen er at